

Ook Octavie Dumez moest naar Knokke :

Begin oktober 1944... ik was toen 14 jaar. Charles Haerinck, politieagent en belleman, meldde aan alle hoeken van de straten het bericht dat alle inwoners van Heist geëvacueerd moesten worden en naar Knokke moesten verhuizen.

Met een stootkar , waarop enkele kledingstukken en wat voedsel, trokken we met gans de familie naar Knokke. Tussen de bombardementen door zijn we dan tenslotte beland aan het Zoute-kerkje te Knokke waar we onze intrek konden nemen in de villa Soeur Ann.

De ganse familie (broers, zusters, tanten en nonkels, kinderen en kleinkinderen) kon daar bekomen van de doorgestane emoties.

Dagelijks ging vader naar "Winterhulp" om soep, in het dorp te Knokke.

De kinderen gingen naar de Duitse soldaten toe om brood te halen en het viel op dat die jongere Duitse soldaten heel vriendelijk waren voor de kinderen.

Mijn vader, François, was een kei in het vangen van meeuwen, wat dan ook geregeld door moeder klaargemaakt werd voor middageten.

Maar er werd ook veel paardenvlees gegeten. Op een dag kwam vader zelfs met een levend paard naar huis, met de bedoeling het te slachten. Maar moeder Esther was veel te bang zodat men uiteindelijk het paard heeft moeten laten lopen.

Overdag zaten wij in de living van de villa, en 's nachts werd er geslapen in de kelders. Wij hebben ook een "blindvanger" gekregen. Gelukkig is die niet ontploft midden in de living, want anders waren er zeker vele doden gevallen.

Vader kwam geregeld wel met het een of ander naar huis. Op een dag kwam hij binnen met een ganse kuip boerenboter (beste beuter). Dat was voor ons iets heel nieuws.

Eigenlijk hebben wij in de oorlog niets te kort gehad, dat vooral dank zij vader en de andere zusters.

Tijdens de woelige dagen van de eigenlijke bevrijding verbleven wij permanent in de kelders, maar nieuwsgierig als we waren trachten wij toch een en ander te zien. Zo herinner ik mij nog dat een aantal Duitse soldaten, met de handen op het hoofd, uit de bunkers kwamen en aangehouden werden door de Canadezen.

Eens de Duitsers weg waren trokken wij natuurlijk naar die bunkers, uit nieuwsgierigheid, maar vooral ook om te zien of er niets kon meegenomen worden.

De bunkers staken vol eten : kaas, sallami, conserven en boter. De Canadezen zelf hebben ons nog geholpen om een en ander mee te brengen naar ons huis, en stelden zelfs een vrachtwagen ter beschikking.

Slechts enkele dagen na de eigenlijke bevrijding zijn we reeds terug naar Heist getrokken, en dit met een wagen volgeladen met eten.

In de moeilijke naoorlogse periode hebben wij er nog maanden kunnen van "genieten". Toen we ons huis op de hoek van de Knokkestraat en de Onderwijsstraat bereikten, moesten wij vaststellen dat er veel beschadiging was. Het dak was voor de helft kapot, maar dat werd rap hersteld.

Wat ook een grote indruk op ons gemaakt heeft is de repressieperiode. Ik heb nog gezien dat de meubels van mensen die hadden samengezworen met de Duitsers, in brand werden gestoken.

De oorlog was een zwarte bladzijde in ons leven, die wij evenwel hebben kunnen omdraaien zonder het verlies van familieleden. Gelukkig zijn er in onze familie tijdens de oorlog geen slachtoffers gevallen.

Eric Snauwaert
Dirk Valcke

Jeanette Couwijser vlucht met Onze Lieve Vrouw in de kinderwagen...

We woonden in de Sint Antoniusstraat 7 te Heist en in die tijd was ik een kind van tien jaar. Zoals alle Heistenaars moesten ook wij onverwachts vluchten naar Knokke, op bevel van de Duitse bezetter. Met al ons hebben en houden trokken we te voet naar Knokke. De weinige spullen die we hadden namen we mee, en de kinderwagen kwam daarbij goed van pas. In die kinderwagen lag een beeldje van Onze Lieve Vrouw. Moeder had het meegenomen om onze bescherming te bekomen.

In Knokke aangekomen moesten wij naar Het Zoute waar we een onderkomen vonden in de villa Ma Jolie in het Iers Pad. We woonden er temidden andere villa's waar Duitse soldaten hun intrek in hadden genomen. Dat wilde ook zeggen dat onze vrijheid zeer beperkt was en wij ons zeker niet te ver van huis mochten wagen. Van veel buiten lopen om te spelen was er dan ook op dat moment geen sprake.

Toen het dan toch al eens gebeurde dat wij buiten speelden hebben wij op een ogenblik een Russische krijgsgevangene ontdekt die zich had verstopt in een bunker. Wij gebaarden van niets en brachten die jongen elke dag wat eten. Mijn vader kende een Knokkenaar van de Witte Brigade (Rudolf) en die heeft er voor gezorgd dat die jongen na de oorlog in veilige en goede handen van de Canadezen is gekomen.

Zoals vele anderen hebben ook wij in de dagen van de bevrijding vooral in de kelders geslapen. In de salons, waar wij overdag meestal verbleven, is er een voltreffer gevallen. De ravage was enorm : de tafel en de kinderstoel, de pot op de kachel... alles was in splinters geschoten. Gelukkig was er niemand aanwezig en verbleven wij allen in de kelder. De ramen en deuren van de kelder waren afgeschermd met zandzakjes (Vaderlandertjes).